

JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN TWEE
KLEINKINDEREN.

Marjan

Uiteindelijk is het leven toch iets wat je overkomt, terwijl je plannen maakt voor iets anders

Je kunt tegenwoordig je eieren laten invriezen. Ik schrijf met opzet: eieren. Als ik 'eitjes' optik, vind ik het ineens zo normaal klinken. Alsof je ze op een dag vindt. Ergens in de tuin. Verstoep achter een pluk vroege krokussen. O kijk: eitjes! En dat je ze dan in de vriezer mikt. Voor als het eigenlijk al herfst is in je leven. Maar je toch nog een kindje wilt.

Maar je vindt ze natuurlijk niet zomaar. Het is nog een heel gedoe. Hoe jonger de eicel, hoe beter. Je moet er hormoonbehandelingen voor ondergaan en er zijn drie à vier behandelingen nodig voordat er tussen de twintig en 25 eitjes van je de vriezer in kunnen. Dat kost vierduizend euro per behandeling. Reken maar uit. Je betaalt verder jaarlijks voor het bevroren houden van je eitjes en als je besluit gebruik te maken van een eicel, betaal je ook de kosten van het bevruchten.

Ik ben moeder. Dat werd ik ver voordat deze ontwikkelingen zich voordeden. Ik hoefde er geen moment over na te denken. Ik ging gewoon snel het huis uit, omdat daar niet veel te beleven was. Daarvoor moest ik trouwen, dus die keus was ook gauw gemaakt. En omdat ik destijds bedacht dat ik nu een gezellig groot gezin wilde, raakte ik vrij snel zwanger van de eerste. Dan ook maar een tweede en een derde; kunnen ze leuk met elkaar spelen. Dat deden ze natuurlijk niet. Ze knokten elkaar de tent uit. En ik was ook helemaal niet zo'n leuke

lieve opofferende moeder als ik me ooit voornam te zijn. Ik had een baan in het onderwijs en ontdekte mogelijkheden om me te ontwikkelen. Dus ik pakte er een studie bij op. En ging schrijven voor een regionaal dagblad. In plaats van knutselen en theedrinken met mijn kindjes.

Het idee dat ik ooit oma zou worden, sprak me totaal niet aan. Vriendinnen om me heen begonnen hun omaschap te bejubelen en ik werd daar keer op keer op slag chagrijnig van. Wat een overdreven gedoe! Ik zou ook nooit oma genoemd willen worden. Ouderwets woord vind ik dat.

Toen kreeg ik kleinzoon Seth. En kleindochter Sofie. Ik kan u verzekeren: kleinkinderen zijn geweldig. En ze noemen me gewoon oma. Doodsuf en antiek. Maar wel lief.

Dus denk ik nu weleens: stel je voor dat een dochter me op haar vijftigste meldt: 'Ma! Je wordt weer oma! Ik had nog een ei in de vries en dat wordt me nu toch een gezellig kindje!' Dan vind ik dat tegen die tijd vast helemaal prima. Uiteindelijk is het leven toch iets wat je overkomt, terwijl je plannen maakt voor iets anders.

Ik ga gewoon alvast breien. Babydekentjes. Komen vast wel een keer van pas.